

Jeg skal dernæst gøre nogle enkelte Bemærkninger om denne Sag. Jeg synes, at den Sag, her foreligger, lader sig se paa fra to Standpunkter, dels fra et rent videnskabeligt Standpunkt og dels fra et praktisk Standpunkt. Ser man paa Sagen fra et praktisk Standpunkt, som et Forløb paa at uddanne praktiske Landmænd, maa jeg sige, det er mig en fuldkommen Gaade, hvorfor ikke disse Landmænd ligesaa vel, og endnu nyttigere rent praktisk set, skulde kunne uddannes ude paa Landet som her inde. Naar man tænker sig at ville uddanne praktiske Lærere for Landbrugsfakulteterne, da maa jeg sige, at det er ogsaa mig egentlig en fuldkommen Gaade, at det ikke lige saa vel skulde kunne ske paa en Anstalt, der er ude paa Landet, som det kan ske paa en Anstalt, der ligger ved Kjøbenhavn. Og staar man paa det Standpunkt, som det ærede Medlem fra Aarhus (Pöngel) staar paa, nemlig, at man vil løse dette nye naturvidenskabelige Fakultet i Sjælland fra det, som han kalder den middelalderlige Institution, nemlig vort Universitet, turde det rette være at knytte det til noget nyt med en praktisk Side. Vort Universitet har ogsaa en praktisk Side, og det turde være den praktiske Side, som bærer det middelalderlige ved Universitetet. Heldigt turde det dog være, om det naturvidenskabelige Fakultet, som det ærede Medlem ønsker ovre i Sjælland, ogsaa fik en praktisk Side, og den praktiske Side for et saadant Fakultet foreligger netop i dette Lovforslags § 1. Man kan ogsaa se Sagen fra en videnskabelig Side, og jeg vil da sige, at jeg kan ikke tænke mig, at Videnskaben ikke lige saa vel skulde kunne blomstre paa Landet, naar man ser hen til Nutidens Kommunikationsmidler og Udviklingen i det hele, som i Hovedstaden. Der er talt saa meget om, at Videnskaben, Teorien ved Landbohøjskolen, skulde give et daarligt Resultat; jeg mener imidlertid, det er unyttig Tale. Jeg mener ikke, man kan forlange, at Videnskaben som saadan skal uafhænge af Føll praktisk. Den har sin Betydning uafhængig deraf, som ikke staar i Forbindelse med det Spørgsmaal. Man kan være en udmærket Kemiker og en første Klasse's Fysiker uden at have Forstand paa de Ting, eller i alt Fald paa første Haand at kunne give noget som helst nyttigt Raad om de Ting, som angaa det praktiske Landbrug. Der kan hengaa en lang Udvikling og en lang Tilbaneløbet, før den videnskabelige Sætning, som en genial Kemiker eller Naturforsker har udfundet, kan gaa over i det praktiske Liv, og man kan ikke bebrejde Opfinderen, at hans Teorier eller Læresætning ikke er umiddelbart an-

vendelig. Det er et for snævert Syn. Hvis man ser det rent videnskabelig, vil jeg sige, at jeg ikke vilde synes, det skulde være umuligt at lægge en Anstalt i Sjælland paa Landet nær ved en Jernbanestation, eller at Føll, der ere borte fra Kjøbenhavn, ikke skulde kunne være virkelige Videnskabsmænd, som kunne udrette bethdeligt i Kemien og de øvrige Naturvidenskaber, naar de ere knyttede til en Institution, som nogenlunde betrygger deres Eksistens, og som sætter dem i Stand til at være i Besiddelse af de rent ydre Midler, som de skulle bruge til deres Forskning; men alt dette maa de paagældende naturligvis saa, naar de ere knyttede til en saadan Institution som denne.

Jeg maa rigtig nok sige, at det undrer mig noget, at der er en saadan Hidstighed mod denne Dagsorden, som jeg har mærket hos enkelte Medlemmer her i Salen. Der er blevet sagt det stygge om den, at den var partipolitisk. Nu vil jeg sige, at jeg er ikke saa meget kendt med Politikken, at jeg har lært meget andet at kende end Partipolitikk. Jeg vil sige ganske ærlig, at naar jeg hører det Ord Partipolitikk, saa synes jeg ikke, at det er saa frygteligt, at det skulde afholde mig fra at stemme for et i sig selv rigtigt Forslag. Og saa vil jeg sige, at jeg forstaar det som sagt saaledes, at de Føll sige: Min Forstand tilfuger mig, at det var rigtigt, at der blev en videnskabelig Institution i Sjælland, og jeg tror, at det vil gavne den dybeste Kultur, jeg tror, det vilde stabe en Centralisation, og selv om man ikke vil tillægge det en overordentlig Vægt, en Mulighed for et frødigere Liv i Danmark, end vi ellers vilde naa ved at centralisere alt i Kjøbenhavn. Naar vi sige: Min Forstand tilfuger mig det, og mit Hjærte er med i den Sag, at man saa ikke vil give den sin Stemme, det undrer mig; thi en Stemme paa den rigtige Side er altid mere værd end Hjærte og Forstanden. Jeg vil derfor sige, at jeg ikke er saa meget inde i Tingene, at det er mig bekendt, at alle disse store Lovforslag, for det første dette, som her foreligger, og dernæst de to andre, som ere vedtagne, ville gaa igennem i den Skikkelse, i hvilken de ere vedtagne i Folketinget; thi hvis det var fuldkommen sikkert, var der dog al Tid nogen Grund til at tænke over den Sag. Men da jeg ikke har faaet det at vide, synes jeg, at det ærede Medlem har Ret i, at naar henjes til den Udvikling, som Landbohøjskolen i Virkeligheden allerede har faaet, maatte man kunne vedtage de Forslag, der ligge i Landsstinget, uafhængig af dette, med mindre man paa en eller anden Maade har bundet sig. Hvis man ikke har det, vil jeg i al Bestedenhed